

iprošojereј Александар Шарјунов
О АСТРОЛОГИЈИ (1)

Како је порекло астрологије? Изгубивши веру у једног живог и свемогућег Бога Творца, људи су потпали под власт тамних сила и природе створене Богом. Или како би рекао апостол Павле у посланици Римљанима, они су почели да се клањају твари уместо Творцу: „славу бесмртнога Бога замјенише подобјем смртног човјека и птица и четвороножних животиња и гмизаваца“. Небеска светила су им се учинила врхом створеног.

Током времена, „наука о звездама“ – астрологија, се удаљила од грубог идолопоклонства и обрела систематичност и унутрашњи логички поредак.

Астролози тврде да за разлику од вере у Бога, они владају чисто научним знањем о тајанственим законима васионе. Ово не може да не импонује савременој рационалистичкој свести.

Нама се говори да кроз сва времена најистакнутији људи нису пренебрегавали ову највишу мудрост. Од Јулија Цезара и Александра Македонског до Бориса Годунова и Адолфа Хитлера, који нису предузимали ни један корак, док се не „посаветују са звездама“. Као и у древна времена, већину људи хоће да науче да је сав њихов живот одређен звездама. Као прогнозе времена, новине штампају хороскопе. Трговци дају огромне паре да би им се израчунало најпогодније време за бизнис, блуд, одлазак у казино и друге правце.

Сугерише се да је астрологија – чисто научни факт. „Звезде нису богови, као што су некада веровали прости људи, али њихов утицај је тако

јак и тако математички тачан, да се ниједно од живих бића ни за тренутак не може ослободити од њихове власти“. Блажени Августин би рекао на ово: „као да звезде нису створене ради човека, већ човек ради звезда“. У своје време он се борио са астрологијом, која је тада била у моди, у свим њеним видовима. Он је астрологију називао убиственом епидемијом, опустошујућом чумом (кугом), зато што она пориче људску слободу и чини немогућом било какву моралну одговорност.

Звезде, кажу астролози, управљају читавом човековом судбином, његовим рођењем, развитком и карактером, свим догађајима и самом смрћу човеком. Ако се човек родио под „срећном звездом“, све ће бити добро. Ако није, он се не може надати на срећу. Човек је апсолутно беспомоћни роб звезда.

Астролози говоре да постоји само једна могућност да се избегне зло у животу – а то је изучавање и брижљиво испуњавање указивања звезда. Читајући хороскопе, ми можемо избећи „несрећне дане“, а ми знамо да је за хришћане увек „сада најпогодније време, и сада дан спасења“ (2 Кор. 6, 2),

Многи лажни учитељи су предлагали да се сједини астрологија са хришћанством. Они су говорили: „Ми нисмо против Христа“. Он помаже људима, али код нас постоји скривено знање како то учинити још боље. Они су предлагали Цркви „допунску мудрост“. Међутим, Црква зна за Христа Који побеђује сваку силу у свету. Човек не може истовремено веровати у силу Христову и утицај звезда.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

СЕДМА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

успење свете Ане

света Олимпијада Ђакониса, св. Евпраксија девица

свети Оци петог Васељенског Сабора

св. муч. Родољуб и Вукосав Куленвакуфски

Мтш. 9, 27 - 35, зч. 33; Лк. 8, 16 -21, зч. 36

Рим. 15, 1 - 7, зач. 116; Гал. 4, 22 - 31, зч. 210.

архимандрит Рафаил (Карелин)

О ТЕЛЕВИЗОРУ

Телевизор је незаконито посетао на духовни живот човека. А у овој сфери постоји строга хијерархија. Душевно не може да схвати духовно, фантазија о духовном животу рађа лаж, која се код отаца назива прелешћу. Није могуће замислити духовни свет визуелно. Ово значи профанисати духовни свет, хотимице или нехотимице грешити против истине. Ово значи налазити се у затвореном кругу страсних авети и гордих сенки, призваних у живот нашом уобразиљом. Телевизор развија антихришћанство. Религија је општење душе с Богом. Религија израђује созерцатељно размишљање, учи концентрацији пажње, усредсређује је на малобројне, али најважније онтолошке објекте. А телевизор даје дијаметрално супротно: непрекидну смену утисака, уз коју се губи контрола над сензорском делатношћу. Религиозно осећање је мистичко осећање, танано и нежно, као латице цвећа. Оно цвета у тиховању, а не у буци

улице.

Данас се често каже да телевизор може да постане извор религиозног просвећивања. Али како, ако он убија само срце религије – молитву, мистичку беседу душе с Богом?! Оптерећена душа, «изубијана» бујом јарких слика, није способна да се усредсреди на молитви, у речи молитве мешају се страсне представе које су јој туђе.

Молитва је центар духовног живота. А човек избацује своју душу из овог непокретног центра, у вихор представа које се смењују. Ван молитве и созерцања није могуће унутрашње 180 осећање Бога, сведочанство душе о присуству Божијем. Ако се чак и преко телевизора буду преносиле верске емисије, свеједно ће «кутија» лишити религију главног – дубине и мистике, зауставивши се на катехизаторству и оглашавању, на нивоу речи, а не духовне силе. Без религиозне интуиције, која зри у тиховању, овакво оглашавање или неће

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

бити прихваћено, или ће ако буде, то ма изазива највеће интересовање?

Сеоба душе одговара људима, а нарочито онима који не верују. То је највеће ђаволово лукавство. Ваво их тако одржава у грешном животу са помишљу да душа непрестано поново долази на овај свет. „Е, ако и овога пута не успеш“, каже им ђаво, „вратићеш се у живот и успећеш следећи пут. А ако опет не успеш, поново ћеш да се вратиш и једном ћеш да достигнеш савршенство...!“ А онда и они кажу: „Није важно ако починим и овај грех“, па забораве на то, живе не водећи рачуна о гресима и не кају се. Видиш ли како их заслепљује ђаво и како их гура у пакао! Нисам никада видео веће и вештије ђаволово лукавство од овога. Тако сакупља људе у паклу! А ако те једном шчепа ђаво, хоће ли да те пусти да се вратиш? То је најгора од свих хиндуистичких теорија.

свешти Пајсије Свештогорац

бити «у смислу духовно-културних вредности». Потребна је морална припрема, религиозно трагање, борба са страстима и гордошћу да би се човек припремио за прихватање хришћанства, да би испитао његову силу препорода. Иначе ће Господ кучати на затворена врата нашег срца.

Може нам се рећи: неки програми су чисти и морални. Међутим, у ствари није тако. Кад би се у еми-

Морализација или гангстери и чудоборбе?

Ако се семе цвећа и кукоља измења и баци у пролећну земљу човек може бити сигуран да ће кукољ угушити изданке цвећа. Поред телевизиора одраста човек с сузбијеном духовношћу. У најбољем случају он религију доживљава као морално-културну и историјску традицију што у суштини представља религију без

Да ли разумеш да нам је Бог подарио силу која себе превазилази; утеху која се рађа из патњи: созерцање које произилази из страдања; радост која долази кроз Крст; Крст који сатире смрт („Крстом Твојим смрт је побеђена“)? Да ли разумеш шта значи „они који чекају Господа поново ће задобити њихову крепост“ Подижу се на крилима као орлови (Ис. 40, 31); и да ће се другачија снага изродити у њима? У њима ће искушења бити преобращена у благослове. И физичке болести и тешкоће постаће њихова прилика да досегну снажније духовно устројство.

Ако, онда, неко трпељиво подноси тешкоће које је Бог дозволио да га се дотакну – а тешкоће су благослов – ако свима опрости и нема ништа против никога, у једном трену, неочекивано, и без спољашњег узрока, како ава Исаак каже „благослов Божији ће стићи. Тада се човек просветљује, и постаје светлост по благодати“.

архимандрит Василије (Гондикакис)

сијама бавили само морализацијом људи уопште не би куповали телевизиоре. Погледајте људе који су своје погледе уперили у екран – шта у њи-

Бога. Зато телевизор и унакажава дечје душе, претвара их директно од деце у старце – децу, лишене детињства и чистоте!

+архиепископ Јован (Шаховској)

ТАЈНА ЦРКВЕ

Државност, као и све у свијету, чека улијевање у Цркву... Том улијевању учио је још Јован Крститељ – војнике, чиновнике-митаре и старјешине народне, који су код њега долазили на покајање; учио их је оцрковљењу својег државног служења и спасењу својем у том служењу. Таквом оцрковљењу живота си Ти учио, када си наредио да се ћесару даје његово, и да се тиме у исто то вријеме Теби одаје све.

Оцрковљење државе се не састоји у томе да на њено чело дође јерархија Цркве. И није оцрковљење у томе да државни владари буду законодавци Цркви.

Твоје оцрковљење – долазак Твој – Господе, не долази увијек за наша груба чула „примјетним“, опипљивим начином... Неће увијек за оцрковљење, као и за Тебе, рећи: ево га, овдје је, или, ено га, тамо је (Мт. 24:23). „Дух дише гдје хоће“ (Јн. 3:8)... Дана нас се оцрковљење – дах Твој – пројавило овдје, али оно може ту и да се угаси, а да се разгори на другом мјесту...

Закон, правда и сила државе не противрече Цркви, Њеној љубави и слободи; они могу бити у хармонији са њима. За то је потребно да се закон слободом прилаже животу у Богу, и да вањска снага буде израз и посљедица унутрашње покорности Божијој вољи – да

она буде оруђе Божанственог Промисла. Црква, иако обухвата и прожима живот и путеве државе, при томе јој не представља супарницу; Црква државу испуњава и просвјетљује. То се дешава када представници и слуге државе приносе Богу Живоме „славу и част своју“ (Откр. 21:24).

Све се оцрковљује када прима од Духа Твојега... Не у апстрактним одредбама закона и параграфа, него у тајанственом освештању и осољавању људских срца, на свим управљачким мјестима, на свим научним катедрама, око свих столова, апарата и машина свијета, на свим његовим пољима, шумама и градовима, на свим самртним одрима и у свим дјечијим колијевкама – у мијењању, прелагању, претварању, преображењу вјером, ријечју и поуком – нижег духа човјековог у виши, нечистог у чисти, духа „свијета овога“ у дух који „није од свијета овога“.

Истинска љубав према сваком човјеку и према свакој отаџбини у свијету улијева се у љубав према Твојој, Господе, Цркви.

Свијет има потребу не само за промјеном својег зла на добро; свијет има потребу и за освештањем својег добра; у претварању својег, неистинског добра у – Твоје истинско.